

Dobozi Eszter

Odafönn, kik elhajóznak

Hódolat néktek, tölcsérekék,
apró kelyhek, ezer harang,
szíromlevélkék...! Esténként
hozzátok jövök. A parancs

örök: adj a szomjazóknak,
s nézz a mindig éhezőkre!
Odafönn, kik elhajóznak,
integetnek – megkettőzve

Földön – Égen ugyanannak
az örömnék teljesültét.
Mint fölöttünk hálózatban
a fénycsomók, ki-kiülvén

szegletköre, kőedényben
idelenn is az tündököl
a kelyhekkal, tölcsérekével,
és a szirmok pünkösdlőt

énekelnek, mintha ünnep
volna lent s fent. Most már látom,
honnan jöttek. Földben ülnek
éji fényben. Látomásból

vannak szöve, s valódíbznál
valóbb mégis: ez a szépség.
Köszönsétek, aki itt áll –
jobbik felem áldott lényét!

DOBOZI ESZTER (1956) költő, író, kritikus. A Kecskeméti Művészetoktatási Intézmények igazgatója. Utóbbi kötete: *Ahogy ő néz, ahogy ő lát* (Válogatott és új versek, 2015).

Fordított integetés

Emlékszel? Egykor fordítva volt minden.
A készülődés, aztán ahogy intett
a kéz. Milyen szép volt, ahogy a kézfej
íve a jármű ablaküvegében
megjelent, s ahogy a hajnali párán
a finom ujjak átderengtek. Vágyván
máris a visszatérést. Ez a kép volt,
amelyből napokig éltem. És most
Te állsz fenn az ablakkeretbe zárva.
Nekem minden elindulás egy árva
kiszakítása. Ahogy végtelenbe
gurítva golyó gurul, elveszejtve
mindent, mi tart s megőriz itt. A biztost!
Van még visszaút? Ez gyötör, ez kínoz.

